

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **V. Č.,** zastoupený Mgr. Petrem Sigmundem, advokátem se sídlem Jiráskova 614, Česká Lípa, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje,** se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 24. 5. 2016, č. j. 59 A 18/2015 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2015, č. j. OD 261/15-3/67.1/15088/Rg. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a současně jím potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, oddělení dopravně správních agend a přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 2. 2015, č. j. MUCL/11221/2015, kterým zamítl jako nedůvodné námitky stěžovatele a potvrdil záznam 12 bodů provedený v registru řidičů podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů.

[2] Oznámením ze dne 31. 7. 2014 správní orgán I. stupně sdělil stěžovateli, že dosáhl celkového počtu 12 bodů a v souladu s § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu ho vyzval k odevzdání řidičského průkazu. S tímto stěžovatel nesouhlasil, a proto podal dne 18. 8. 2014 písemné námitky proti provedení všech záznamů bodů v registru řidičů; po

seznámení se s podklady pro jednotlivé záznamy bodů zpochybnil vyznačení bodů pouze v případě dvou přestupků projednaných v blokovém řízení, a sice: (i) přestupku ze dne 21. 3. 2013, č. pokutového bloku FD/2013 D0749541, a (ii) přestupku ze dne 23. 1. 2014, č. pokutového bloku FD/2013 D0751774. Konkrétně stěžovatel namítl rozpor mezi popisem přestupkového jednání na pokutových blocích a obsahem oznámení o uložení pokuty za tyto přestupky, z nichž se podává, že stěžovatel řídil vozidlo a nebyl připoután bezpečnostním pásem; proto byly přestupky kvalifikovány jako přestupky podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za každý z nich mu byla uložena shodná pokuta ve výši 100 Kč a zaznamenány 3 body v registru řidičů. V popisu přestupků na pokutových blocích ovšem není zaznamenáno, že by nepřipoután řídil vozidlo; správně podle názoru stěžovatele tak mělo být jeho jednání kvalifikováno nikoli jako porušení povinnosti řidiče podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, ale jako porušení povinnosti přepravované osoby podle § 9 odst. 1 písm. a) téhož zákona, s níž není spojeno bodové hodnocení, které se vztahuje pouze na přestupky řidičů – viz § 123a zákona o silničním provozu. V rámci námitkového řízení pak stěžovatel mj. doplnil, že mu v obou případech byla oprávněně uložena pokuta, avšak nikoli jako řidiči, kterým byla jeho matka, ale jako spolujezdci; k tomu doložil čestné prohlášení R. Č. ze dne 19. 12. 2014, dle kterého jmenovaná řídila vozidlo stěžovatele ve dnech 21. 3. 2013 a 23. 1. 2014 a byla svědkem toho, kdy stěžovateli byla uložena pokuta za to, že nebyl za jízdy jako spolujezdec ve vozidle připoután bezpečnostním pásem.

[3] Správní orgán I. stupně se s námitkami stěžovatele neztotožnil. Konstatoval, že údaje na pokutových blocích zcela korespondují s oznámeními o přestupcích, neboť na obou blocích je uveden § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož je povinností řidiče být připoután na sedadle bezpečnostním pásem, je-li jím sedadlo vybaveno podle zvláštního právního předpisu. V obou oznámeních o uložení blokové pokuty zasílaných Policií České republiky za účelem zápisu bodů do evidenční karty řidiče, je vždy uvedeno: „*Řidič mot. vozidla: ANO*.“ Pokud by se nejednalo o řidiče, ale spolujezdce, jednalo by se o přestupek, který by nepodléhal zápisu bodů a nebyl by důvod vůbec taková oznámení ze strany Policie České republiky zasílat. Současně správní orgán I. stupně připomněl, že stěžovatel zmíněné pokutové bloky řádně podepsal a je tedy zjevné, že proti jejich obsahu neměl žádné námitky. K předloženému čestnému prohlášení poznamenal, že bylo učiněno osobou blízkou, tudíž je nedůvěryhodné a navíc nadbytečné. Na základě toho správní orgán I. stupně shora citovaným rozhodnutím ze dne 11. 2. 2015 námitky stěžovatele jako nedůvodné zamítl a potvrdil provedený záznam 12 bodů v registru řidičů.

[4] Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný svým shora citovaným rozhodnutím ze dne 24. 3. 2015 zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný podobně jako správní orgán I. stupně odkázal především na obsah obou pokutových bloků, z nichž je (i v souvislosti s oznámením policie o uložení blokové pokuty) patrné, že stěžovatel byl pokutován za to, že jako řidič motorového vozidla nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Zápis bodů za dané přestupky proto považoval žalovaný za dostatečně podložený a stěžovatelem navrhovaný výslech zasahujících policistů měl za nadbytečný, stejně jako výslech matky stěžovatele, jíž nelze považovat za nezaujatou.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud jako nedůvodnou zamítl s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). V žalobě stěžovatel zpochybnil především použitelnost pokutových bloků jako podkladu pro zápis bodů, neboť neobsahují dostatečně určitý slovní popis jednání stěžovatele konstatující jeho řízení vozidla. Oba bloky obsahují pouze odkaz na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, který slovní popis nemůže nahradit; navíc v případě pokutového bloku ze dne 21. 3. 2013 je zde obsažen jen odkaz na citované ustanovení bez uvedení konkrétního zákona. V závěru žaloby pak stěžovatel ještě namítl, že se žalovaný nevypořádal s důkazním návrhem na výslech jeho matky.

[6] K tomu krajský soud nejprve obecně s odkazem na relevantní judikaturu, zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, konstatoval, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán ověří, zda oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení odpovídá skutečnostem uvedeným v dokladu o blokové pokutě. Ve vztahu k pokutovému bloku a jeho obsahovým náležitostem pak poukázal na to, že jeho povaze korespondují strohé a zkratkovité formulace, pokud je z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena, je-li zároveň konkrétní jednání v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným; srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20, nebo ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39.

[7] Následně krajský soud obsahově zhodnotil oba pokutové bloky, jejichž nedostatky stěžovatel namítal, a konstatoval, že byly způsobilými podklady pro zápis příslušného počtu bodů do registru řidičů. V pokutovém bloku ze dne 23. 1. 2014 je jednoznačně uvedeno, že se stěžovatel dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Spolu s odkazem na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a popisem jednání slovy „*nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, lékařské potvrzení nevlastní*" je pokutový blok řádným rozhodnutím o přestupku. Rovněž v pokutovém bloku ze dne 21. 3. 2013 je z uvedené zkratky právní kvalifikace zřejmé, že stěžovatelovo jednání bylo i v tomto případě kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu za porušení povinnosti podle § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Uvedení předmětných ustanovení a popis žalobcova jednání slovy „*nebyl za jízdy připoután bezp. pásem*" v pokutovém bloku, činí tento blok co do popisu přestupkového jednání a právní kvalifikace srozumitelným, jde tedy o řádné rozhodnutí o přestupku, obsahující veškeré zákonem stanovené náležitosti. Ohledně toho, že u § 6 odst. 1 písm. a) není v pokutovém bloku uvedeno, že se jedná o ustanovení zákona o silničním provozu, krajský soud odkázal na oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení sepsaném zasahujícími policisty dne 22. 3. 2013, kde tento právní předpis jasně uveden je, stejně jako okolnost, že žalobce motorové vozidlo řídil. Nadto krajský soud zdůraznil, že žalobce se zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložené pokutě na místě nijak nebránil.

[8] Z hlediska navrhovaného výslechu matky stěžovatele pak krajský soud poznamenal, že žalovaný vysvětlil, proč k provedení tohoto výslechu nepřistoupil, přičemž jeho

pochybnosti, že by matka stěžovatele měla k věci nezaujatý vztah, považoval krajský soud za logické. Jako důležité přitom uvedl, že žalovaný měl dostatek podkladů pro své rozhodnutí, a proto nebyl povinen výslech matky provést.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] V kasační stížnosti stěžovatel napadl závěr rozsudku krajského soudu, podle něhož oba pokutové bloky ze dne 21. 3. 2013 a 23. 1. 2014 mohly být podkladem pro zápis počtu bodů do registru řidičů. Dle názoru stěžovatele tomu tak není, neboť oba posuzované pokutové bloky jsou natolik neurčité v části popisu jednání, že toto jednání je zaměnitelné za jiné, které již není postiženo sankcí v podobě záznamu bodů. Stěžovatel je přesvědčen, že již jen ze samotného popisu jednání musí být zřejmé, jaký přestupek spáchal, čemuž je možné dostát i v režimu strohého popisu v pokutovém bloku, jak je patrné z ostatních pokutových bloků, které byly podkladem pro zápis bodů a ve kterých je užito např. slovní spojení „*byl připoután – řidič*“ nebo „*dne... řídil a nebyl připoután.*“
[10] Jakkoli tedy krajský soud přiléhavě cituje z judikatury Nejvyššího správního soudu, přesto překonává nedostatek v popisu konkrétního jednání v pokutovém bloku odkazem na právní kvalifikaci tohoto jednání. Krajský soud v podstatě překlenul neurčitost popisu jednání přestupce – stěžovatele pomocí odkazu na právní kvalifikaci uvedenou v přestupkovém bloku ze dne 23. 1. 2014. U pokutového bloku ze dne 21. 3. 2013 tuto neurčitost navíc překonal nejen odkazem na právní kvalifikaci, u níž nebyl uveden konkrétní právní předpis, ale dokonce za použití oznámení o uložení pokuty sepsaného zasahujícími policisty až následně dne 22. 3. 2013. A pokud krajský soud doplnil, že se stěžovatel uloženým pokutám nijak nebránil, pak stěžovatel namítl, že k tomu neměl důvod, neboť pokuta mu nebyla uložena za nepřipoutání se při řízení vozidla – viz popis jednání v obou pokutových blocích.

[11] Závěrem stěžovatel shrnul, že krajským soudem zaujaté posouzení otázky náležitostí popisu jednání v pokutovém bloku znamená, že je možné popis přestupkového jednání nahrazovat odkazem na číslo paragrafu, příp. nepřesnost takového odkazu opravit odkazem na další dodatečně sepisovanou listinu (oznámení policie o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení). Takový závěr však dovedeno do důsledků vede k tomu, že člověk neznalý paragrafového znění zákona by nebyl schopen posoudit určitost popisu skutku a nemohl by ani hodnověrně projevit svůj souhlas či nesouhlas. S ohledem na to stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu, jakož i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného správního orgánu, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podstata projednávané věci je redukována na relativně jednoduchou otázku, zda stěžovateli vydané pokutové bloky ze dne 21. 3. 2013 a ze dne 23. 1. 2014 obstojí coby podklad pro zápis příslušného počtu (3) bodů v registru řidičů – a to za situace, kdy při popisu skutku, resp. přestupkového jednání byl využit též částečný odkaz na jeho právní kvalifikaci.

[15] Blokové řízení je zkráceným a velmi zjednodušeným typem správního řízení, jehož podstata je postavená na procesní ekonomii řízení a spočívá v rychlém, neformálním projednání a vyřízení přestupku přímo na místě po jeho zjištění. V praxi správní orgán zpravidla ve velice krátkém čase projedná pachatelův přestupek a uloží mu za něj přiměřenou sankci, pokud s tím pachatel přestupku souhlasí. Do značné míry tak splývá řízení s jeho výsledkem – uložením pokuty za pomoci bloku. Pokutového bloku je využíváno typicky při projednávání přestupků z oblasti dopravy a provozu na pozemních komunikacích, jako tomu bylo i v tomto případě.

[16] Stěžovateli byly vydány pokutové bloky, přičemž nároky na jejich obsahové náležitosti jsou určovány shora popsanou povahou blokového řízení a blíže byly specifikovány v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích"), konkrétně v § 85 odst. 4, větě druhé, podle které pověřené osoby: „*Na pokutových blocích vyznačí komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.*" S účinností od 1. 7. 2017 byl citovaný zákon o přestupcích zrušen a nahrazen zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, přičemž dosavadní blokové řízení bylo nahrazeno příkazním řízením, při kterém je příkaz vydáván na místě. Namísto pokutového bloku se vydává příkazový blok, mezi jehož obsahové náležitosti patří mj. i „*popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání*" [§ 92 odst. 2 písm. e) citovaného zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich].

[17] Jednoduše vyjádřeno, v případě předchozí i současné právní úpravy správního trestání platila, resp. platí povinnost popsat skutek, v němž má přestupek spočívat, podobně jako je tomu v oblasti soudního trestání, jehož principy se – s ohledem na systémové vnímání trestání jako určitého jednotného veřejnoprávního mechanismu – uplatní i pro oblast správních deliktů, tedy správního trestání; k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS.

[18] Smyslem popisu skutku – zde: konkrétního přestupkového jednání je především jeho nezaměnitelnost, která hraje významnou roli zejména z pohledu dodržení zásady *ne bis in idem* (nikdo nesmí být stíhán opětovně pro týž skutek), ale i z pohledu práva na obhajobu (je třeba, aby obviněný věděl, co je mu kladeno za vinu a aby se tak mohl dostatečně bránit). Proto i pokutové bloky, jakožto formulářové písemné vyhotovení rozhodnutí o přestupku, obsahovaly kolonku pod č. 5. označenou: „*Přestupkové jednání – doba, místo a popis*", přičemž v pokutovém bloku:

(i) ze dne 21. 3. 2013, č. FD/2013 D0749541, je zde uvedeno: „*21. 3. 2013 ve 21:45 Děčínská Č. Lípa nebyl za jízdy připoután bezp. pásem § 6/1a 1L2 6166*" a

(ii) ze dne 23. 1. 2014, č. FD/2013 D0751774, je zde uvedeno: „*Dne 23. 1. 2014 v 13:20 hod. ul Mimoňská Č. Lípa – nebyl za jízdy přip. bezp. pásy. Lékařské potvrzení nevlastní. § 6/1a) z. č. 361/2000 Sb. RZ: X*“
(pozn. podtržení v obou citacích doplněno Nejvyšším správním soudem).

[19] Právní kvalifikace takto popsaných skutků pak byla shodně obsažena v kolonce č. 6 předmětných pokutových bloků s odkazem na to, že se jedná o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu; podle tohoto ustanovení: „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*“

[20] Z uvedeného je podle názoru Nejvyššího správního soudu zjevné, že oba pokutové bloky obsahovaly základní náležitosti v podobě popisu skutku a jeho právní kvalifikace. K samotnému popisu skutku je přitom nutno dodat, že zasahující policisté využili slovního popisu v kombinaci se zkratkami a s odkazem na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu: „*Řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.*“

[21] Policisté tak jednoznačně deklarovali, že se stěžovatel jako řidič motorového vozidla dopustil konkrétního, individuálně popsaného jednání v podobě nepřipoutání se na sedadle bezpečnostním pásem. Se stěžovatelem lze jistě souhlasit v tom, že policisté mohli přestupkové jednání lépe formulovat a slovně popsat, že stěžovatel řídil a nebyl připoután, tj. že se dopustil porušení povinnosti jako řidič, nikoli jako přepravovaná osoba (spolujezdec). Na druhou stranu skutečnost, že policisté využili kombinaci slovního popisu skutku a zkráceného odkazu na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu neznamená, že by se jednalo o neurčitý popis skutku, který by byl ve výsledku zaměnitelný se skutkem jiným, jak se snaží sugerovat stěžovatel.

[22] Jak již bylo naznačeno shora, pokutový blok nelze posuzovat s rigidní přísností. Naopak při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžadoval výše citovaný § 85 odst. 4, věta druhá, zákona o přestupcích a jak správně s odkazem na relevantní judikaturu poukázal též krajský soud. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen; shodně srov. zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20.

[23] V daném případě přestupek byl vymezen jako konkrétní, individualizované jednání stěžovatele, při jehož popisu se lze spokojit se slovním popisem v kombinaci s odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost. Jedná se totiž o dostatečně konkrétní odkaz a nic na tom nemění ani to, že v případě pokutového

bloku ze dne 21. 3. 2013 zde nebylo uvedeno, o jaký zákon se jedná. Tato skutečnost byla zřejmá ve spojení s dalšími údaji obsaženými na pokutovém bloku, především z právní kvalifikace, jež ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují. O zaměnitelnosti skutku tedy v daném případě nelze vůbec uvažovat. To by ve světle uvedených skutkových okolností bylo možné tehdy, kdyby odkaz na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu v popisu skutku zcela absentoval. Pak by skutečně nebylo jasné, zda povinnost „*být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem*“ porušil stěžovatel jako řidič anebo jako přepravovaná osoba, pro kterou je tato povinnost normována nikoli v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, nýbrž v § 9 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. V takovém případě by bylo přestupkové jednání opravdu zaměnitelné a ve výsledku by bylo sporným, jakého přestupku se vlastně stěžovatel dopustil a zda se vůbec jedná o přestupek řidiče spojený se zápisem bodů do registru řidičů.

[24] O takovou situaci se však v nyní souzené věci nejedná, odkaz na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je obsažen v obou problematizovaných pokutových blocích, což jednoznačně vede k tomu, že stěžovatel se dopustil porušení zákonné povinnosti jako řidič. To ostatně potvrzují i oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení ze dne 22. 3. 2013 a ze dne 24. 1. 2014, která byla vždy následující den sepsána policií a obsahují údaj o tom, že stěžovatel byl řidičem motorového vozidla.

[25] Lze tedy uzavřít, že oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení jsou v obou případech ve shodě s údaji uvedenými na pokutových blocích ze dne 21. 3. 2013 a ze dne 23. 1. 2014, které v tomto případě nepochybně obstojí jako podklad pro zápis příslušného počtu (3) bodů v registru řidičů. A tvrdí-li stěžovatel, že tento závěr vede k tomu, že člověk neznalý paragrafového znění zákona není schopen posoudit popis přestupkového jednání, konstatuje Nejvyšší správní soud, že je vždy věcí té které osoby, aby pokutový blok nepodepsala, pokud s ním není srozuměna. Stěžovatel oba pokutové bloky podepsal, čímž s jejich obsahem vyjádřil souhlas; tím se oba pokutové bloky staly pravomocnými a vykonatelnými rozhodnutími o přestupku a nelze je zpětně napadat s tím, že stěžovateli nebyla uložena pokuta za nepřipoutání se při řízení vozidla. Opak je pravdou, jak plyne nejen ze stěžovatelem podepsaných pokutových bloků, ale i z následně sepsaných oznámení policie o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení – viz výše.

V. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. listopadu 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu